

Отже, інформаційне право як система норм, що регулюють відносини в інформаційній сфері, має на меті дослідження інформаційної сфери як сфери правового регулювання суспільних відносин, виявлення об'єктів і суб'єктів інформаційних правовідносин, підготовку проєктів нормативно-правових актів у галузі дії інформаційного права, оцінку ефективності проєктів цих актів з використанням інформаційних технологій (1).

Література

1. Коваленко Л. П. Інформаційне право в Україні. Проблеми законності. 2012. 119. С. 148-156.
2. Арістова І. В. Доктрина інформаційного права України. Приватне та публічне право. 2017. С. 59-62.
3. Хахановський В. Структура та завдання навчальної дисципліни «Інформаційне право». Правова інформатика. 2006. С. 54-58.

Валерія Володимирівна Будяк – студентка III курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Світлана Сергіївна Ващенко** – професор кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, доктор юридичних наук, доцент

КАТЕГОРІЇ АДМІНІСТРАТИВНИХ СПРАВ

Функціонування судової системи забезпечує гарантоване Конституцією право кожного на захист прав, свобод та законних інтересів.

Прийняття у 2005 році Кодексу адміністративного судочинства України стало законодавчим закріпленням інституту адміністративної юстиції, що свідчить про готовність держави брати відповідальність за гарантування визнання людини найвищою соціальною цінністю (як це закріплено у ст. 3 Конституції України).

Основна спрямованість КАСУ – захист прав, свобод, інтересів фізичних, юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку органів державної влади, місцевого самоврядування, їх службових посадових осіб.

Одне з найважливіших питань, що потребує належного теоретико-правового супроводження, є питання щодо застосування Класифікатора категорій адміністративних справ.

Класифікатор категорій адміністративних справ має важливе значення для організації адміністративного судочинства. На його основі визначається спеціалізація суддів (судових палат) адміністративних судів із розгляду справ, розподіляються справи між судьями, ведеться звітність судів про судовий розгляд справ, здійснюється систематизація

та узагальнення судової практики, визначаються навантаження на суддів та складність справ, спеціалізація суддів із надання методичної допомоги суддям судів нижчого рівня тощо.

В основу класифікації категорій адміністративних справ може бути покладено такі класифікаційні ознаки: предмет оскарження (індивідуальний акт, нормативний акт, адміністративний договір); зміст спірних відносин; вид суб'єкта владних повноважень – сторони судового процесу та предмет захисту.

Форми управлінської діяльності на роль головної класифікаційної ознаки не підходять, адже особливості управлінської діяльності проявляються перш за все в юридичному змісті такої діяльності; у свою чергу управлінські форми займають підпорядковане (похідне) стосовно нього становище. Тому саме зміст управлінської діяльності, а не правова форма управління, повинен становити головну класифікаційну ознаку.

Використання як класифікаційної ознаки суб'єкта владних повноважень – сторони судового процесу підвищує ризик неоднакової судової практики. Так, наприклад, ринки фінансових послуг регулюються одразу декількома суб'єктами владних повноважень – Національним банком України, Державною комісією з цінних паперів та фондового ринку, Державною комісією з регулювання ринків фінансових послуг України – на основі єдиного спеціального закону.

Використання такого критерію, як предмет захисту, не узгоджується з КАСУ. Правові вимоги суб'єкта владних повноважень до приватної особи з приводу примусового виконання певного рішення впливають з одних і тих самих відносин, що й вимоги приватної особи до вказаного суб'єкта владних повноважень про скасування такого рішення.

Щодо частини другої статті 17 КАСУ як підстави для класифікації. Ця частина статті 17 не призначена для внутрішнього поділу всієї сукупності адміністративних справ на категорії (групи), навпаки, вона спрямована на зовнішнє відмежування цієї сукупності справ від справ інших судових юрисдикцій.

Таким чином, Класифікатор категорій адміністративних справ, затверджений рішенням Ради суддів адміністративних судів від 26 листопада 2010 року, засновано на одній (єдиній) класифікаційній ознаці – юридичному змісті спірних відносин. Винятком є розділ 13 Класифікатора, що в силу Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо недопущення зловживань правом на оскарження» об'єднує спори одночасно за такими трьома ознаками, як предмет оскарження, сторона спору та предмет захисту.

Література

1. Конституція України, прийнята 28 червня 1996 року, із змінами, внесеними Законами України від 8 грудня 2004 року №2222-IV, від

- 1 лютого 2011 року N 2952-VI, від 19 вересня 2013 року №586-VII, від 21 лютого 2014 року N 742-VII, від 2 червня 2016 року №1401-VIII, від 7 лютого 2019 року №2680-VIII, від 3 вересня 2019 року №27-IX URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. Кодекс адміністративного судочинства України // Відомості Верховної Ради України. 2005. № 35–36; 37. Ст. 446.
 3. Мельник А.А. Визначення адміністративними судами підсудності стосовно окремих категорій справ // Науковий вісник. 2013. №3. С. 262-270.
 4. Методичні роз'яснення щодо застосування Класифікатора категорій адміністративних справ від від 31.10.2013 № 114. URL: http://www.vasu.gov.ua/samovr/rada/metodichni_roz_do_Klasifikatora/

Єва Сергіївна Доленко – курсант I курсу факультету № 3
Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Сергій Анатолійович Резанов** – доцент кафедри
поліцейської діяльності та публічного адміністрування факультету
№ 3 Харківського національного університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

ЩОДО ПИТАННЯ КЛАСИФІКАЦІЇ МЕЖ АДМІНІСТРАТИВНОГО РОЗСУДУ В ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

В сучасних умовах стрімкої правотворчої діяльності на перший план виходить проблема підвищення рівня захисту прав та свобод громадян. Правозастосувальна діяльність органів Національної поліції часто пов'язана з вирішенням питань, які торкають дану сферу. Особливим різновидом правозастосувальної діяльності є адміністративний розсуд, який визначається як один з ефективних правових інструментів в арсеналі працівника поліції для виконання покладених на нього завдань (1). Разом з тим, свобода вибору варіантів рішень створює реальні передумови для зловживання зазначеною діяльністю. Зрозуміло, що адміністративний розсуд в діяльності поліції не повинен носити довільний характер і цілком залежати від суб'єкта, який його застосує. В зв'язку з цим особливу значущість набуває проблема правового обмеження адміністративного розсуду працівника поліції.

Враховуючи роль і значення правових меж розсуду в правоохоронній діяльності, дане явище може бути класифіковано за наступними підставами: по галузях права, залежно від функціональної ознаки, за ознакою формальної закріпленості, за джерелом закріплення,